

...du är det finaste jag vet

Det är så jag säger det

Vi gick dit fötterna bar oss. Var på väg till Spanien sa du. Såklart. Men ändå slutade det med att vi hamnade på samma gamla café som alltid. Åt samma torra bullar och drack samma vattniga kaffe. Såg ut genom samma smutsiga fönster på samma gråa gata. Spanien verkade plötsligt längre bort än månen. Och allt vi sa och allt vi gjorde var bara drömmar. Regnat piskade mot marken som om det vore argt över något. Eller kanske bara besviken. Någonstans i bakgrunden hördes musik. Jag ansträngde mig för att höra vad som spelades, men stereon sprakade så förfärligt att jag knappt hade en chans. Du hostade i armvecket och log lite ursäktande. Jag såg ut genom det smutsiga fönstret och försökte blunda för sanningen. Kaffet i den kantstötta muggen hade blivit kallt och om möjligt ännu mer vattnigt. Min hals var torr och munnen tom på ord. Allt du sa passerade hjärnan som ett flimmer. Du skrapade lite nervöst med din bara fot i golvet och tystnade. Jag frågade om du inte frös. Du svarade att det alltid är varmt i Spanien. Såklart. Jag nickade. Du var så blek och trött och jag trodde dig egentligen inte, ändå nickade jag. Tårarna kom oväntat. Glimrade till på din kind. Jag blev besvärad, torrare i halsen. Ditt ansikte var så öppet, inget dolde du för mig. Trasiga naglar på en duk av plast. Frågande kalla händer. Smärtan när en tår träffade dem. De rann så tyst och oskyldigt ner på mina händer. Alla små sår sved av det salta vattnet. Fler händer. Dina händer. Långa, smala fingrar och blek hud. Dina händer i mina händer. Eller tvärtom. Du var så trött, så blek och kall. Så tom på livsglädje. När du pratade kom allt som en viskning. Jag ville bara ställa mig upp och gå därifrån. Eller ännu hellre gå fram till dig, ställa mig nära så nära och hålla om dig tills allt det hemska tog slut. Istället viskar jag tillbaka. Orden enkla och små. Tröstande. Halsen torrare än sandpapper, orden kommer trögt. Och när jag ser på dig kan jag inte låta bli att undra hur jag någonsin skulle kunna leva utan dig. Trots allt det gråa som färgar våra liv. Trots att allt vi kämpar för är att överleva. Vi gråter och håller varandras händer. Viskar drömmar om den verklighet vi aldrig fått uppleva. Regnet smattrar, nej slår, ilsket i marken utanför. Men också inuti. Och när vi reser oss upp ska vi bara gå dit fötterna bär oss. Mot Spanien ska du säga. Men till slut kommer vi ändå hamna på samma gamla café. Som alltid.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Thisisnotashoe med Poeter.se id #31234 innehar upphovsrätten